

Alles in het klaslokaal leek onveranderlijk hetzelfde, elke dag opnieuw. De leraar, meneer De Vries, stond, zoals steeds, voor het bord. Zijn stem klonk alsof hij door een dikke deken van geluid sprak. Ik had geleerd niet echt naar zijn woorden te luisteren. Ze klonken namelijk als een soort ruis, geluiden die niet echt met mij te maken hadden. Zijn mond bewoog, maar ik begreep niet wat hij werkelijk zei. Het was allemaal een soort code die ik maar niet wist te kraken, hoe hard ik ook zou proberen. Ik keek naar de woorden die hij op het bord schreef. Cijfers en formules. Ze waren allemaal netjes en gestructureerd, maar ik voelde geen verbinding met hen. Wiskunde was altijd zo ... afstandelijk. Ik begreep de regels wel, maar ik voelde geen behoefte om ermee bezig te zijn. Waarom zouden mensen zo bezig zijn met formules? Wat was er zo belangrijk aan?

De wereld buiten de cijfers leek daarentegen een stuk interessanter. Zo dwaalden mijn ogen af naar het raam. Ik voelde hoe de zonnestralen door de jaloezieën naar binnen sponnen. Het licht voelde goed, als een zachte aanraking op mijn huid. Buiten stonden de bomen in de wind. Ze bewogen op een manier die ik niet goed kon begrijpen, maar het zag eruit alsof ze met elkaar praatten. Het was rustgevend. Alles leek soepeler buiten, minder geforceerd. Hier, in het lokaal, lag alleen focus op dat wat we moesten leren, wat we moesten doen. De regels, de verwachtingen, alles was strikt en gestructureerd. Dat maakte het moeilijk om in dit moment te zijn, om *echt* hier te zijn.

Toen gebeurde het, iets buitengewoons. Het was niet dat ik het meteen zag, maar ik voelde het. Het was een verandering in de ruimte, alsof iets in de lucht een andere toon aansloeg. Ik keek op. Deze keer zag ik het. Het was een lichtflits, iets in de muur aan de zijkant van het klaslokaal. De glimp was zo subtiel dat het voor mijn medeleerlingen in de klas allicht tot een deel van de omgeving behoorde, maar voor mij was het anders. Het was alsof er iets verborgen was, iets wat wachtte om ontdekt te worden. Een opening, een glinstering. Mijn hart begon sneller te kloppen, maar ditmaal niet van angst. Het klopte eerder vanuit nieuwsgierigheid, alsof mijn hersenen begonnen te begrijpen dat er iets was wat ik nog nooit eerder had gezien. Mijn handen trilden een beetje. Ik kon niet stoppen. Mijn lichaam stond op, voordat ik het goed en wel besepte, alsof het mijn geest vooruitduwde.

“Waar ga je naartoe?” hoorde ik Lisa zachtjes fluisteren, haar stem vervaagde als een verre echo. Ze zat voorovergebogen en haar woorden konden niet echt binnenkomen. Ze maakte immers geen deel uit van wat ik voelde. Ik knipperde en staarde naar de muur, naar dat mysterieuze licht. Langzaam begon ik te lopen, stap voor stap. Elk geluid in het lokaal dempte stilaan. Het was alsof de wereld om me heen stil werd, behalve dat ene punt, de glinstering in de muur. Dat was nog het enige wat bestond. Het voelde niet als angst, maar als een sterke drang om iets te begrijpen.

Mijn vingers tikten de muur. Op dat moment gebeurde er iets. Alles werd zwart voor mijn ogen. De wereld spoelde weg met mij midden in die chaos. Het geluid verdween, net als de ruimte om te denken. Alleen een draaiende beweging was aanwezig, alsof alles om me heen in elkaar verstrengeld geraakte. Mijn oren deden pijn van het vacuüm, doordat de wereld haar geluid had verloren.

Mijn ademhaling versnelde. Was dit normaal? Het voelde alsof de regels die ik gewend was te begrijpen nu helemaal verdwenen. De muur, de school, het klaslokaal – alles was weg. Wat gebeurde er? Ik voelde de grond onder mijn voeten verdwijnen. Ik voelde hoe ik zweefde, net als de wolken waarnaar ik uren tuurde. Was dit een droom? Was ik weer in een van die momenten waarin alles chaotisch was? Maar nee, dit was niet chaotisch. Dit was anders.

En toen, langzaam, begon alles opnieuw vorm te krijgen. De lichtflits die ik eerder had gezien, leek zich te ontplooiën. Alsof ik in een schilderij was gestapt, zo levendig waren alle kleuren rondom me. Te fel misschien? Hoewel ze leken te beuken tegen mijn zintuigen, wilde ik die toch op een manier niet wegduwen. Ik voelde me overweldigd en tegelijkertijd gerustgesteld. Het was alsof ik eindelijk op een plek terechtkwam waar niets moest, waar de regels van de wereld, zoals ik die kende, niet meer bestonden. Ik keek om me heen. Pas dan merkte ik het. Ik stond midden in een tuin. De lucht was anders hier, niet zwaar of verstikkend, zoals in de klas, maar fris, helder. Ook het licht was anders, warm, maar het voelde niet als een brandende hitte, eerder als een omhelzing die mijn huid zachtjes streelde. De bloemen om me heen ... hun kleuren waren zo intens, zo puur. Ik wist niet goed wat ik ervan moest denken. Was dit een van mijn fantasieën? Was dit écht een andere wereld? Mijn hoofd werkte snel om alles te categoriseren, maar niets voelde als een antwoord. Alles was anders. Alles. Zou ik hier ook anders zijn? Of ben ik nog steeds wie ik altijd was?

De geur van de bloemen drong diep mijn neusgaten binnen. Bloemen die ik nooit eerder had geroken. Ik had niet het gevoel dat ik die moest begrijpen. Ze waren gewoon ... aanwezig. En dat voelde goed. In de verte hoorde